

mijmering

vestje

Met het schaamrood op mijn kaken bracht ik van de week drie zakken kleding naar de kringloopwinkel. Niet van die zwarte zakken maar van die blauwe, waar twee keer zoveel in kan. Van veel wat er in die zakken zit zou een ander zeggen 'je bent gek dat je dat weg doet'. Dat snap ik, maar ik wilde letterlijk en figuurlijk ruimte maken. Eén vest heb ik bij nadere beschouwing weer terug gelegd. Ik heb het in geen jaren gedragen, maar je weet maar nooit, als het nog eens echt koud wordt ...

Eigenlijk zou ik de rest van mijn leven het liefst geen kleding meer kopen, maar ik weet dat ik dat niet volhoud. Ik heb alles in alle kleuren van de regenboog, waarom zwicht ik nou toch steeds als ik een net iets ander wit bloesje zie of een blauw vestje? Gedeeltelijk komt dat door de prijs; tegenwoordig koop je een trui voor de prijs van een flinke bloemkool en niet alleen in de uitverkoop. Een ander punt is ijdelheid. Als ik denk dat iets mij mooi staat, wil ik me er mee tooien. Een geniepig stemmetje - restant van een katholieke opvoeding - fluistert hardnekkig 'genoeg is genoeg'. Of om met mijn moeder te spreken: 'had je nog geen vestje'?

Ook mijn geliefde zit wat je noemt ruim in kleding en schoeisel. Verschil met mij is dat hij dat stemmetje de baas is geworden. Hij etaleert wat hij heeft, met de pronkstukken (roze schoenen en nog nooit gedragen lakschoenen) het meest in het oog. Bezoekers die voor het eerst in zijn huis komen krijgen altijd de vraag 'wil je ook even boven kijken'. Dat willen ze wel, en weer beneden zijn ze verbluft. Of hij al die schoenen ook draagt. 'Dat hoeft toch niet', is het antwoord, 'ik kan ze toch ook kopen omdat ik er graag naar kijk'? Daar hadden de meeste bezoekers nog nooit bij stilgestaan.

Het is 1-0 voor die van mij.

Waar ik nog worstel met hebzucht en ijdelheid is hij reeds onthecht. Aan het onthecht willen zijn.

Marjolijn Sengers, 27 mei 2018